

אולם אין כל גופים שוים, ואינם במדרגה וערך אחד בקבלת שפעת רוח חייהם מאור ההוא טרם הכרתם, יש שקבל שפע רב, ועד לזמן רב נשאר לו חיות אף שכבר נכרת נשמתו מאוצר החיים, ויש שקבל מעט, לכן לא זמן רב ימשך חיותו אחרי כן, וזה הדבר שנמצא רשעים יאריכו ימיהם אף אחר הכרתם, ומהם אשר בקרוב ימותו, כי לא נשאר להם עוד חיות ושפע מההוא אור החיים, והמעט אשר נשאר בהם, כבר עבר והלך לו. אכן מכאן ואילך לא יקבלו עוד חיות ושפע, וגם החיות אשר נשאר לו מאחר שנכרת מאוצר החיים העליון אינה במדרגה פנימית כמו שהי' טרם הכרתו.

או במשל אחר, אבר שנחתך ונכרת מגוף האדם, כ"א שמחובר עוד מעט בו, ויש לו עוד קצת יניקה וחיות ע"י חלק המעט המעורה בגוף ההוא, אולם חייו אינם חיים כידוע, כן הדבר באנשים הרשעים האלה שחטאו בנפשם, אף שחייו אחר שעברו על כריתות, חייהם כחיות אבר המטולטל, או חייהם משפע שהושפע להם טרם עברם על הכריתות, כמשל אור הכוכב. עכ"ל.

★ ★

והיו גאונים שאמרו: אף שאמרו חז"ל (ברכות י"ח ע"א) רשעים בחייהם נקראים מתים, והלא עינינו הרואות שהם חיים, אולם אין חיות אמיתי אלא "צאפילען" (כמו דג המפרכס אחרי שהוציאו אותו מהמים מקור חיותו, שגם הוא מתנודד ומתנענע, אבל אין זה חיים).

★ ★

במשנה: ל"ו כריתות בתורה, הבא על האם וכו', ובעל אוב וכו'.

ופירש"י דכ' בויקרא (פ"ט) אל תפנו אל האובות ואל הידעונים וגו', וכרת נמי דכתיב והנפש אשר תפנה אל האובות ונכרתה. ובגמ' (ג:) מפרש מ"ט לא תני הכא "ידעוני", עכ"ל ע"ש. וכן יעוי' בשיטמ"ק (אות ה') בזה.

והנה נחלקו רבותינו הראשונים ז"ל, אם איכא "כרת" אף בשאר "מכשפים" או רק בהני תרתי איכא כרת. דיעוי' בתוס' בפ"ה דזבחים (מט.) בד"ה לפי שיצא אשם וכו' שכ' דאוב וידעוני שיש בהם כרת משא"כ בשאר

והשיבתני לו ידעת מה שכתבו בעלי התוכני' ובעלי אסטרונומי"י שיש כל כך מרחק רב בינינו ובין כוכבי האור (פיקסשטערנע), עד שלפעמים רואים אנחנו בעינינו כוכב פלוני ומתנוצץ, ובאמת כבר עבר חלף והלך לו, דהיינו כבר ככה אורו (כי אמרו שגם בעולם הגלגלים נמצא' בחינת הסתלקות (לא מיתה) שגוף אחד מהגלגלים יעבור וילך לו שנסתלק ולא נראה עוד, ולא ידענו מה הי' לו), ועם כל זה יראה לעינינו. והסיבה היא, שהגוף ההוא המאיר ומוציא הניצוצות - הוא כל כך במרחק רב מעינינו, עד שיקח זמן רב עד שיגיע האור לעינינו, ועינינו רואות האור והניצוצות שהם בדרך רחוק' אף שהגוף המאיר כבר הלך לו. דרך משל כאדם הזורק אבן והלך ועבר האיש ההוא ממקומו, עם כל זה האבן בורח באויר מכח שנתן לו ברגע שיצא האבן מיד זרקו, וכן בהיפך, שהגוף כבר בא ועומד על מסלולו ומוציא והשליך נצוצות האור לעינינו, וצריך זמן עד שיגיעו הנצוצות לעינינו, ובינתיים לא נראים לנו, כי הם בורחים ורצים באויר מגוף המאיר ההוא דרך קו הישר לעינינו, ואם בדרך משל יבוקש ג' חדשים עד שיגיע אור ההוא לעינינו, ואף שכבר עומד הכוכב ההוא על משמרתו להאיר, עם כל זה אינו נראה לעינינו עד עבור משך הזמן הזה האור בדרך רחוקה ממקום תכונת הכוכב עד לגבולנו, כן בעברו והלך לו הכוכב ההוא, עכ"ז נראה לנו עוד משך זמן ג' חדשים מעת שהלך לו, כי הניצוצות האחרונות אשר יצאו ממנו ברגע האחרון טרם סילוקו, הם עודם בורחי' ורצים באויר, אולם ככלות משך הזמן ההוא אז לא נראה יותר, כי מאחר שנסתם המקור, מקור האור ההוא, לא יצא עוד אור חדש.

כן הדבר (כביכול) בענין נשמת בני ישראל, הם חלק אלוהי ממעל, כניצוצי אור מאבוקה גדולה עד מאד, הכונה הנשמות הם כניצוצות אור המתנוצצות ויוצאות מאוצר אור אלוהי, וכריתות הוא שנכרת ונפסק הניצוץ ההיא משורשה, וכזה לא יש לה עוד שום חיות ויניקת שפע מאוצר הנחמד אור האלוקי, ואף שענינו רואות שגוף ההוא חי עוד אף אחר עברו על כריתות, הלא באמת החיות ההיא, היא השארת חיות ויניקת שפע אשר היה לו טרם עברו על האיסור ההוא וטרם הכרתו משורש אוצר העליון, כמו שאמרתי במשל שנראה הכוכב אף שכבר עבר והלך לו.